

בשלח - מ"ז ע"א

ואת הפסוקים הזכרים בפתח מאוחר, והיו הזכרים מתהממים בגדר הנקבות, והנקבות מסרבות, ומהרו לרוץ. פין שקרב יראה הריבק אל ישראל, נטל את הנקבות ושם אותן לאחור, וחתומים הזכרים לפניהם, כדי להרעה

ליישראל ולערוך בהם קרב. כמו זה, וזה הלך לפניהם יומם, ואמר בך חורה שכינה לאחוריו ישראל, שפטות ויטע מלאך האלהים וגוי. משום בך דמייתך רעיה.

ופסוק זה הרי פרשווהו, שהקريب את כל חילותו ומרכובתו לעזרך קרב. ועוד ופרעה הקريب, רבי יוסף אמר, הרי נתבאר שהקريب אותן לחשיכה. ופרעה הקريب. בתוב (ישעה כ) ה' בצד פקדוך אזון לחש וגוי. בצד פקדוך - לא פוקדים ישראל את הקדוש ברוך הוא בשעת מנוחה, אלא בשעה שפצעיים להם, ואו כלם פוקדים אותן. אזון לחש - וכולם מתפללים בתפלות ובבקשות, ומריקים לפניו תפנות. אימתי? מוסרך למו. בשעה שפוךך הקדוש ברוך הוא ברצועתו, ואז הקדוש ברוך הוא עומד עליהם ברוחמים, ואוthon הקול שלם נעם לפניו כדי להפרע משונאיםם, ומתחמא עליהם ברוחמים.

כמו שפרשנו, משל ליונה עם הגוץ וכי, בך ישראל היה קרוביםليس, והיו רואים את הים לפניהם היה פוחדים. ז��פו עיניהם וראו את פרעה ומרכובתו, ואבאים, חזאים ובליטראות, ואו וויראו מיד. מה עשו? ויצעקו בני ישראל. מי גרים את זה שקרבו יישראל לאביהם של מעלה? ויצעקו בני ישראל מאן גרים היא דקريبו יישראל לגביהם אביהם דלעילא,

ニיקון, ובפת לון ברטיכוי בקדמיתא, וסוסין דוכריי בפת לון לאחוריהון, והו מזינין דוכריי לקלבל ניקבי, ונוקבי לא בעאן, ואחן למיזל. בין דקريب (נ"א וכד ארכיך) לגביהו דישראל, נטל ניקבי ושבי לון לאחורי, וסוסון דוכрин לקידמין, לאבאשה ליישראל, ולאגחה בהו קרבא.

בגונא דא, וי"י הולך לפניהם יומם, ובתר חורה שכינה לאחוריהון דישראל, דכטיב ויטע מלאך האלהים וגוי. בגיני בך דמייתך רעיה.

ונאי קרא ה' אוקמה. דאקريب לכל חילוי ורתייכוי, לאגחה קרבא. ותו ופרעה הקريب. רבי יוסף אמר, ה' אהemer דקريب לון לתשובה. ופרעה הקريب.

בריב (ישעה כ) יי' בצד פקדוך אזון לחש וגוי. בצד פקדוך: לא פקדין ישראל לך קדשא בריך הוא, בשעתה דגניחה, אלא לך קדשא דעקין להו, וכדין כלחו פקדין ליה. אזון לחש: וכלחו צלאן באלויתין ובבעויתין, ואריקו קמיה צלויתין. אימתי. (ישעה כ) מוסרך למו, בשעתה דפקיד לון קדשא בריך הוא ברצועוי. דין קדשא בריך הוא קאים עלייהו ברחמי, ונ Nicha קמיה ההוא קלא דלהון, בגין לאתפרעא מן שנאייהון, ואתמל עלייהו ברחמי.

במה דאוקימנא, מטל ליונה עם הגוץ וכי, בך ישראל הו קריבין לימא, והו חמאן לימא קמיהו, איזיל וסעיר וגלגוליה זקפני לעילא, הו דחילין. זקפו עיניהם וחווי לבירעה ולמשיריתיה, ואבני גירין ובליטראין, דין וויראו מאד. מה עבדו, ויצעקו בני ישראל מאן גרים היא דקريبו יישראל לגביהם אביהם דלעילא,